

Feministiska argument och retorikknep

So you're
saying . . .

Det kan ta några år att lära sig debattera mot feminister. Inte för att feminister har så bra argument, utan för att de kan så många retorikknep och härskartekniker. De vet precis hur man fintar bort människor, svarar bredvid frågan, gör karikatyrer, vänder saker mot människor etc.

Naturligtvis är inte alla feminister sådana. Ibland råkar jag på någon feminist som faktiskt kan föra sig såväl sakligt som civiliserat och då kan vi ha en trevlig och givande diskussion som vi båda lär oss något av. Men när man råkar ut för den andra sortens feminister kan det vara bra att känna till deras diskussionsmetoder. Därför har jag samlat ett antal korta kapitel som vart och ett tar upp något argument, påstående eller retorikknep som är vanligt inom feminismen. Mina motargument ska självklart inte tas som facit eller som sista ordet i frågan. Bara som exempel på möjliga svar att kontra med.

Innehåll:

7 – Feminism är att värna om jämställdhet för män och kvinnor.

8 – Människor som inte tycker om feminism är rädda för förändringar.

9 – Vad feminism egentligen är.

11 – Har vi inte kommit längre än så här?

13 – Det ingår i de patriarkala strukturerna.

15 – Män kan inte bli utsatta för sexism.

16 – Nedvärderande kvinnosyn.

18 – Kvinnor är till för...

19 – Män tål inte att kvinnor har åsikter.

21 – Kvinnor har tolkningsföreträde.

22 – Cementera könsroller.

24 – Nästan ingen feminist tror att kön är en social konstruktion.

26 – Det skiljer mycket mer på individnivå än på könsnivå.

28 – Genusvetenskap är precis som vilken vetenskap som helst.

30 – Män är privilegierade.

31 – Manlighet är ett stort problem.

33 – Kvinnohat är mycket värre än manshat.

34 – Våldtäktskultur

36 – Inte alla män!

38 – Mansplaining!

41 – Även män tjänar på feminism.

- 44 – Omdefiniering av begrepp
- 46 – Jag har rätt, men det är för svårt att förklara.
- 47 – Om du inte tycker som jag, bevisar det att jag har rätt.
- 48 – Endast några få feminister är extremister.
- 51 – Gör någonting själv istället för att kritisera feminism!
- 52 – Män lyssnar mer på andra män.
- 54 – Vanliga feministiska härskartekniker

Feminism är att värna om jämställdhet för män och kvinnor.

Nej, det där är faktiskt två fel i samma mening. För det första så är inte feminism "att värna om jämställdhet". Människor som inte är feminister vill ju också vanligen ha jämställdhet. Feminism är bara att ha en viss typ av åsikter och idéer kring jämställdhetsfrågor. Självklart har inte alla feminister exakt samma åsikter om allting. Men de idéer som är särskilt vanliga bland feminister måste kunna tillskrivas feministrörelsen. Dessutom är hela feministrörelsen grundad på åsikten att mannen är strukturellt överordnad kvinnan och det behöver man inte hålla med om för att värna om jämställdhet. Man kan tycka ändå att det finns en del orättvisor, både mot män och mot kvinnor, och vilja rätta till de orättvisorna.

För det andra kan inte feminism betyda jämställdhet för *män* och kvinnor. Det är ändå ett välkänt faktum att många killar starkt ogillar att jämställdhetsdebatten ska ha ett kvinnligt namn, och det går knappast att värna om jämställdhet för både män och kvinnor och samtidigt strunta i hur jämställdhetsdebatten känns för killar. Det blir faktiskt en självmotsägelse. Jämställdhet handlar om att män och kvinnor ska ha samma rättigheter. Då ska män ha samma rätt som kvinnor till en jämställdhetsdebatt som känns bra för dem.

Och vem har aldrig hört uttrycket "Mansplainar du för en kvinna vad feminism är för något?"

Människor som inte tycker om feminism är rädda för förändringar.

Alla människor är rädda för förändringar – förutsatt att förändringarna är av det slaget att man inte tycker om dem. Ingen människa vill ändra på precis vad som helst. Feminister kan till exempel inte tänka sig att *ändra namn* på sin jämställdhetsrörelse, trots att det nuvarande namnet stöter bort killar, vilket förstås även tjejer förlorar på. Är inte det att vara rädd för förändringar?

Det vanligaste skälet till att inte tycka om feminism är att man vill ha en bättre jämställdhetsdebatt. Kanske en mer jämställd jämställdhetsdebatt, som i högre grad accepterar tanken på att män och kvinnor är olika.

Om feminister har svårt att släppa taget om ordet feminist, kanske de borde utgå ifrån att det kan vara precis lika svårt för andra människor att släppa taget om sina invanda beteenden och föreställningar.

Hur kommer det sig förresten att feminister så ofta använder härskartekniker mot den som ifrågasätter deras verklighetsbeskrivning? Bottnar inte det i en rädsla för förändringar?

Vad feminism egentligen är.

Ibland hör man feminister säga att andra människor inte förstått vad feminism *egentligen* är. Detta är ett konstigt resonemang. Vem bestämmer vad feminism egentligen är? Och på vilka grunder ska den personen ha större rätt än oss andra att bestämma en sådan sak? Om ingen kan svara på de två frågorna, kan det inte finnas någon egentlig feminism. Det enda rimliga är väl att alla har rätt att bilda sig sin egen uppfattning om vad feminism är. Somliga föredrar att utgå från en teoretisk definition som medlemmarna själva formulerat för länge sedan. Andra föredrar att bedöma feminism utifrån hur den ser ut att fungera i praktiken; vilka tankar och idéer som är vanliga bland feminister, vilka följder feminismen får för samhället etc. Naturligtvis blir detta en subjektiv bedömning. Men hur skulle det kunna bli något annat?

– Slå upp feminism i ett lexikon! kanske någon feminist säger då.

Men då får jag ju författaren till lexikonets syn på feminism. Varken Svenska Akademien eller Norstedts förlag har större rätt än någon annan att bestämma hur en politisk rörelse ska definieras. Det är snarare en fråga för samhällsdebatten.

Många anser nog idag att ordboksdefinitionen av feminism är förlegad. Feminism har traditionellt varit väldigt tätt förknippad med grundläggande rättigheter för kvinnor, men under de senaste årtiondena har feminism alltmer blivit till någonting annat. I dagens läge skulle nog många tycka att det är hög tid att ompröva definitionen av feminism. Men det är

svårt att driva igenom en sådan sak i ett samhälle där feminismen har såpass mycket makt. Det ligger i anhängarnas intresse att bevara en så positiv beskrivning av feminism som möjligt, eftersom deras makt utgår från den beskrivningen. Ju mer positivt och oumbärligt feminism framställs, desto lättare blir det för feminister att kräva att samhället styrs utifrån deras idéer. Om antifeminismen styrde samhället, hade feminism beskrivits på ett betydligt mindre smickrande sätt i lexikon.

Några förslag på mer neutrala definitioner av feminism:

- * Somliga människors uppfattning om jämställdhet
- * En viss typ av åsikter och idéer kring jämställdhet
- * Att värna om jämställdhet på de sätt som feminister gör

Jag skulle gärna välkomna den sortens definition av feminism i ordböcker och det tror jag inte att jag är ensam om. Det borde väl åtminstone kunna få stå någonting om att begreppet är omstritt? Feminister kan ju inte ens enas sinsemellan om vad feminism är. Somliga menar att feminism är jämställdhet för män och kvinnor, medan andra menar att feminism är kvinnokampen. Hur kan det då finnas någon egentlig feminism? Och varför skulle den som tillhör en viss rörelse ha större rätt än andra att definiera rörelsen? Den personen kan ju omöjligen vara opartisk.

Feminism är en rörelse som påverkar samhället på många sätt. Därför måste varje medborgare ha rätt att bilda sig sin egen uppfattning om den rörelsen.

Har vi inte kommit längre än så här?

Om ett bokförlag ger ut blåa pojkböcker om sjörövare och rosa flickböcker om prinsessor, då kan man räkna med att höra den här klyschan. *Har vi inte kommit längre än så här?* Men det är ett mycket tveksamt argument då vi kan ha olika åsikter om vart vi ska. Många människor kanske tycker om ett samhälle där det är okej att ibland skilja mellan manligt och kvinnligt. Dualiteten mellan könen kan ha ett värde i sig, även för den som värnar om jämställdhet. Varför skulle de nyaste tankarna/idéerna automatiskt vara bättre än vad som funnits innan?

Det kan finnas många olika tankar om vad som är modernt och vad som är förlegat. Om en kvinna visar upp sig avklädd på någon reklambild kan människor bli upprörda.

– Har vi inte kommit längre än så här? ropar de.

Ett finurligt svar på det kan då vara:

– Nej, än i dag finns tydligen människor som tycker att nakna kroppar är farliga. Det tyckte vi andra på 1800-talet.

Ett lite mer allmängiltigt svar på "Har vi inte kommit längre?" kan vara:

– Nej, fortfarande är inte allting i vårt samhälle så som *du* vill.

Hur vi än gör, kommer somliga människor att vara mer nöjda medan andra är mindre nöjda. Samhället där alla är nöjda finns inte.

Ibland kan det räcka att män och kvinnor generellt gör olika livsval för att feminister ska utropa: "Stenålders! Har vi inte

kommit längre än så här?" Men varför skulle det vara ett problem att män oftare är på ett sätt och kvinnor oftare på ett annat sätt? Lever vi på stenåldern så länge det finns statistiska skillnader mellan manligt och kvinnligt? I så fall kanske stenåldern inte är så dumt ändå. Eller åtminstone något snäpp bättre än tokfeministåldern, där *allting* ska göras till jämställdhetsproblem.

Det ingår i de patriarkala strukturerna.

Om det finns något som praktiskt taget alla feminister är överens om, så är det att vi har patriarkala strukturer i vårt samhälle. Ett problem är dock att patriarkala strukturer ibland betyder att mannen är strukturellt överordnad kvinnan, medan det ibland betyder traditionella könsroller i största allmänhet (även mindre saker som att pojkar förväntas tycka om blått och flickor förväntas tycka om rosa). På så sätt kan feminister förbjuda alla skillnader som görs mellan manligt och kvinnligt i vårt samhälle – och när någon undrar varför, behöver de bara svara:

– Det är en del av de patriarkala strukturerna.

Enkelt och bra, eller hur? Naturligtvis finns inga belegg för att varenda liten petskillnad som görs mellan manligt och kvinnligt skulle vara en del av en skadlig samhällsstruktur. Det är bara en önsket teori som likhetsfeminister har. I grunden handlar det nog om att somliga feminister vill förbjuda allting de *inte gillar* i vårt samhälle. På 1980-talet fanns det människor som ville förbjuda hårdrock. De hade massor av idéer om hur skadligt hårdrock kunde vara (bland annat påstods det att krukväxter dör när man spelar hårdrock för dem...) men det handlade nog mest om att de inte gillade hårdrock och därför ville slippa höra den sortens musik.

Det betyder inte att alla skillnader som görs mellan manligt och kvinnligt är okej. Men den som vill förbjuda något ska helst kunna svara på frågan "Vad är farligt med just det här?" Om vi

ska förbjuda allting som påminner lite grann om något stort problem som finns, får vi ett mycket begränsat samhälle.

Män kan inte bli utsatta för sexism.

Somliga feminister (inte alla) säger att när män blir sämre behandlade för att de är män, kan det inte räknas som sexism. Detta för att män är "privilegierade" eller "strukturellt överordnade i samhället". För mig låter detta mest som en manshatarversion av "Jag är inte rasist men..." Ett försök att skaffa sig frikort för att behandla en grupp människor sämre utan att behöva stå till svars för det.

Ursprunget är antagligen att somliga feminister märkt att det känns mindre allvarligt för dem när en man blir sämre behandlad än när en kvinna blir sämre behandlad. Istället för att då rannsaka sig själva och sina fördomar, försöker de hitta argument för att rättfärdiga skillnaden.

Självklart kan män bli utsatta för sexism. Män kan till och med bli utsatta för *dubbel* sexism: Dels blir vi sämre behandlade för att vi är män, dels har vi inte samma rätt att klaga över det eftersom vi är män. Dubbel sexism är något som män, men inte kvinnor, kan bli utsatta för i en feministisk jämställdhetsdebatt. I en jämställd jämställdhetsdebatt – dvs. en jämställdhetsdebatt där mansfrågor tas på samma allvar som kvinnofrågor – skulle varken män eller kvinnor kunna bli utsatta för dubbel sexism.

Jämställdhet är att behandla män och kvinnor lika bra. Att behandla män sämre än kvinnor, och skylla detta på att män har fördelar i andra sammanhang, är *kompensationssexism*.

Nedvärderande kvinnosyn.

Alla vet att killar ger sig på både killar och tjejer med såväl våld som kränkningar. Men så fort en kille ger sig på en tjej, sägs det bero på att han har en nedvärderande kvinnosyn. Kanske en följd av att feminister så gärna vill bevisa sin förklaringsmodell "patriarkala strukturer". Om en kille ger sig på en annan kille, säger ingen att han har en nedvärderande manssyn. Inte ens om han uttryckligen säger att det är mer okej att ge sig på en kille. Då har han istället en hederskodex om att det är fel att ge sig på tjejer.

Ibland krävs det inte ens att någon ger sig på en kvinna för att det ska pratas om kvinnosyn. Det kan räcka med att en kvinna visar upp sig avklädd och förförisk i något reklamsammanhang. "Man ser ju aldrig män visa upp sig på det sättet!" Men kan det inte vara så enkelt att kvinnor säljer bättre? Kvinnor uppfattas som vackrare och har större sexuell dragningskraft. Om produkter sålde bättre med män på reklambilden, hur många feminister hade då ansett att det berodde på en nedvärderande manssyn?

Jag förnekar inte att det kan finnas män som ser ner på kvinnor. Men det har kanske gått inflation i begreppet. Kan våld, kränkningar och orättvisor mot kvinnor aldrig bero på att vissa människor saknar respekt för andra människor? Att ropa kvinnosyn i tid och otid befäster synen på kvinnor som underordnade män. Man kan väl åtminstone fundera över alternativa förklaringar innan man bestämmer sig. Om vi sätter fel etikett på problem kan det bli svårare att rätta till dem. Och

i dagens läge är det inte särskilt ovanligt att kvinnor – och även somliga män – ser ner på män.

Kvinnor är till för...

De som hänvisar till kvinnosyn (se föregående kapitel) gör ofta analysen att kvinnor är "till för" saker. Om en kille tycker om att se på nakna tjejer, antas han tro att tjejer är "till för" att visa upp sig nakna. Men han kan väl mycket väl uppskatta andra egenskaper hos tjejer också? Om du tycker om att kramas, betyder det då att andra människor är "till för" att kramas med dig? Nej, det betyder bara att du har vissa känslomässiga behov som du behöver hjälp av andra människor med att tillfredsställa.

Om en kille tafsar på en tjej, antas han tro att tjejer är sexobjekt som är "till för" att tafsa på. Om han istället ger en annan kille en smäll på käften, skulle ingen påstå att han tror att killar är "till för" att slå på käften. Ingen skulle påstå att han har en skev manssyn och ser killar som något slags misshandelsobjekt. Det enda som skulle sägas är att han saknar respekt för andra människor.

Om mannen i ett förhållande yrkesarbetar medan kvinnan tar hand om barnen, måste det betyda att kvinnor är "till för" att ta hand om barn. Men av någon anledning betyder det inte att män är "till för" att yrkesarbeta.

Varför kan bara kvinnor vara "till för" saker?

Män tål inte att kvinnor har åsikter.

Att kvinnliga skribenter blir utsatta för näthat är självklart mycket allvarligt. Men flera undersökningar publicerade på journalisten.se visar att manliga skribenter blir utsatta för hot, förolämpningar och trakasserier ungefär lika ofta som kvinnliga skribenter. Det som skiljer är ordvalet; troligtvis för att kvinnor och män förväntas bli sårade av olika saker. En bättre slutsats är alltså att människor inte tål att människor har åsikter.

Det är förstås inte så konstigt att många tror att kvinnor är värre drabbade, med tanke på hur ofta man brukar göra en kvinnofråga av just näthat. I en debattartikel om näthat publicerad på [SVT Opinion](#) kan vi läsa att "En ny undersökning visar att kvinnliga opinionsbildare är särskilt utsatta." De allra flesta skulle nog tolka den formuleringen som att kvinnliga opinionsbildare är värre utsatta än manliga. Men när man gräver fram [undersökningen](#) som debattartikeln är baserad på visar det sig att den är gjord *enbart* på kvinnor. "Kvinnliga opinionsbildare är särskilt utsatta" betyder alltså bara att kvinnliga opinionsbildare är värre utsatta än kvinnor som skriver om andra saker. Är det inte fantastiskt hur man kan vinkla saker så att de passar en viss agenda?

Ett annat intressant exempel är Civil Rights Defenders rapport "[När samhället tystnar](#)". Där påstås uttryckligen att kvinnliga opinionsbildare är mer utsatta för näthat än manliga. Men den enda undersökning som hänvisas till är "Till det fria ordets försvar" av Kulturdepartementet. Denna säger klart och

tydligt att "Resultaten visar inte på några skillnader i andelen utsatta kvinnor respektive män".

Naturligtvis är det bra att belysa och försöka hitta lösningar på näthat, då detta kan drabba oskyldiga människor väldigt hårt. Men det hade väl inte skadat att vara lite mer noggrann med detaljerna?

Kvinnor har tolkningsföretråde.

Om en man ifrågasätter ifall män verkligen överordnas kvinnor i dagens Sverige, kan han få höra:

– Det kan förstås inte du avgöra. Den som är underordnad måste ha företråde att göra bedömningen.

Detta är ett mycket märkligt argument. Om man måste vara underordnad för att ha rätt att göra bedömningen av vem som är underordnad – hur ska vi då veta vem som har rätt att göra bedömningen? Vi vet ju inte vem som är underordnad förrän efter bedömningen har gjorts! Enligt det cirkelresonemanget kommer ingen någonsin att få göra en bedömning av saken.

Det här är förstås ett för avancerat argument för den som inte ens vill förstå. Ett enklare motargument kan då vara: För att bedöma vem som är överordnad och vem som är underordnad, måste vi jämföra båda parterna med varandra. Därmed måste båda parter få ge sin syn på saken.

Dessutom har både män och kvinnor sinsemellan olika åsikter om det mesta. Vilka kvinnor är det då som har tolkningsföretråde? De som tycker på det ena sättet eller de som tycker på det andra sättet?

Cementera könsroller.

En av de mer överdrivna tankarna inom svensk feminism är att så fort man gör någon som helst skillnad mellan manligt och kvinnligt föser man in människor i könsroller. Det är förstås en god tanke i grunden att killar och tjejer ska ha så fri könsroll som möjligt. Men ett problem är att om man hela tiden ska undvika det traditionella förhållningssättet, uppstår lätt omvända normer.

Om någon ger ut en bok om en stark och modig prins som räddar en vacker prinsessa kan det idag uppfattas som "stenålders" eller "mossiga könsroller". Eller en novell där mannen är ute i verkstaden och mekar med bilen medan frun sitter inne och broderar. Måste man alltså undvika den sortens rollbesättning? Ska vi ha nolltolerans för det? I så fall skapar vi en begränsning åt andra hållet. Det friaste förhållningssättet till könsroller borde väl rimligen vara att tillåta *både* traditionella könsroller och alternativa könsroller. Framför allt när vi inte säkert vet hur olika vi är från början vad gäller intressen och egenskaper. Det blir även begränsande för yttrandefriheten om varje enskilt exempel måste passa in i någon statistiskt förutbestämd mall.

Någonting som många feminister tycks ha missat är att de själva kan ha påverkats lika mycket av ett feministiskt perspektiv som andra människor påverkats av stereotypa könsroller. Om t.ex. en kille tycker att det känns förnedrande att förlora mot en tjej i någon sport skulle många feminister utan vidare tolka det som en inlärd reaktion. Vilket mycket väl

kan stämma. Men om en tjej tycker att det känns förnedrande när en kvinna visar upp sig avklädd på ett förföriskt sätt i någon reklam? Kan inte det vara precis lika inlärt? I båda fallen har personerna kanske fått lära sig ett negativt förhållningssätt till en situation.

Därför blir det konstigt när feminister säger sig vilja motverka könsroller. Med sitt ofta ensidiga perspektiv skapar de nya roller istället för de gamla. Tjejer fostras till att se sig själva som offer i alla tänkbara sammanhang. Killar fostras till att se sig själva som privilegierade människor som inte har rätt att klaga. En slags modern variant av "Pojkar ska inte gråta". Man kan även bli föst in i en neutral könsroll genom att på olika sätt pådyvlas att det skulle vara fel av tjejer att vara traditionellt feminina och fel av killar att vara traditionellt maskulina.

Det sägs ofta att människor blir fösta in i könsroller på ett så subtilt sätt att de inte märker det eller ens förstår det när man pekar ut det för dem. På samma sätt kan väl i så fall feminister ha blivit fösta in i sin feministiska perspektiv-roll?

Nästan ingen feminist tror att kön är en social konstruktion.

Bara en ytterst liten andel av alla feminister är så extrema att de tror att kön är en social konstruktion, säger feminister själva.

Konstigt, med tanke på hur många feminister som vill ha så jämn statistik som möjligt överallt – även i sammanhang där det finns utrymme för fria val. Varför vill de det, om de anser att män och kvinnor är naturligt olika? För den som accepterar tanken på att män och kvinnor är olika, är en 70-30-fördelning inte konstigare än en 50-50-fördelning. Visst *kan* det finnas diskriminering och andra orättvisor bakom en 70-30-fördelning. Men det kan det precis lika gärna göra bakom en 50-50-fördelning. Där kanske det i somliga fall borde vara 70-30 eller till och med 90-10. Vi vet ju inte hur olika vi är från början.

Ibland försöker feminister trixa sig ur det här resonemanget, genom att hänvisa till undersökningar som sägs visa att människor presterar bättre, mår bättre och trivs bättre där det är jämn könsfördelning. Det är förstas svårt att få fram riktigt tillförlitliga uppgifter om en sådan sak, då det blir en komplicerad bedömning. Men *om* det skulle stämma, finns ändå en del invändningar man skulle kunna ha:

1. Likhetsfeminister kräver inte bara jämn könsfördelning inom ett och samma sammanhang (t.ex. en arbetsplats) utan även i samhället i stort.

2. Även om jämn könsfördelning är att föredra kanske det inte behövs absolut jämn fördelning, utan det kanske räcker lång väg med 70-30.

3. En jämn könsfördelning kanske behöver uppnås på naturlig väg för att ökad trivsel ska infinna sig. När man pressar människor till något kanske den positiva effekten uteblir.

4. Om en kvinna blir inkvoterad till ett företag, kanske hon känner att hon inte riktigt platsar där. I värsta fall kan hon till och med få en del arbetskamrater emot sig, då de upplever att hon fått en orättvis fördel.

5. Även om allting skulle fungera bra med en konstruerad 50-50-fördelning måste man fundera över hur den som blev bortvald på grund av könstillhörighet trivs med situationen. Hur mår den personen?

Notera att jag inte förnekar att diskriminering kan förekomma. Men det är väldigt svårt att säga var det finns och hur mycket av det som finns, baserat på statistiska skillnader. Män och kvinnor är som sagt olika. Och tydligen är det viktigt att män och kvinnor fortsätter att betrakta varandra som olika. Annars skulle inte en jämn könsfördelning kunna medföra en ökad trivselfaktor. Om vi enbart såg varann som personer, skulle inte en 50-50-fördelning upplevas som trevligare och bättre än en 100-0-fördelning.

Det skiljer mycket mer på individnivå än på könsnivå.

Somliga feminister medger att det finns vissa statistiska skillnader mellan män och kvinnor, men tillägger snabbt att det skiljer ju mycket mer på individnivå än på könsnivå. Det är förstås sant på sätt och vis. Men det är tyvärr alltför lätt att använda sig av denna retorik på ett vilseledande sätt, när man vill framställa kvinnor som offer för diskriminering och dylikt. Det finns nämligen två helt olika sätt att jämföra manligt och kvinnligt:

1. Man kan jämföra Sveriges fem miljoner män med Sveriges fem miljoner kvinnor rakt över. Då blir det ganska små statistiska skillnader i genomsnitt vad gäller egenskaper och intressen, eftersom det finns såpass stora variationer inom respektive grupp.

2. Man kan jämföra andelen män med andelen kvinnor *inom en kontext*. Då finns betydligt större utrymme för könsskillnader. Det kan vara så mycket som 90 procent män *bland* människor som lyssnar på symfonirock, 90 procent män *bland* människor som samlar på gamla serietidningar och så vidare, utan att någon egentligen blivit hindrad från att ägna sig åt dessa saker.

Genom att kombinera dessa två oförenliga jämförelsemetoder, kan feminister få statistiska skillnader att låta som tunga bevis för diskriminering. "Hur kan det vara så mansdominerat i toppen av företagsvärlden, när forskning visar att män och

kvinnor är mer lika än olika?" Tja, hur kan det vara så mansdominerat bland människor som springer 100 meter på 10 sekunder, när löparhastighet skiljer så mycket mer på individnivå än på könsnivå...?

Det är inte nödvändigtvis fel att använda jämförelsemetod 1 i vissa sammanhang och jämförelsemetod 2 i andra sammanhang. Men när man försöker kombinera båda metoderna i ett och samma anförande, blir det i regel missvisande.

Genusvetenskap är precis som vilken vetenskap som helst.

Nej, det stämmer inte. För det första kan man inte riktigt prata om "som vilken vetenskap som helst" eftersom det finns olika sorters vetenskap. Det är skillnad mellan den sortens vetenskap där man tar reda på hur saker faktiskt förhåller sig, och den sortens vetenskap där man tolkar saker och väljer förhållningssätt. Det rör sig alltså om helt olika infallsvinklar.

För det andra har genusvetenskap utvecklats ur feministisk ideologi. Ideologiskt färgad forskning är inte detsamma som neutral forskning. Om feminister *vill* komma fram till att män är strukturellt överordnade kvinnor och att män och kvinnor i grunden är väldigt lika varann, kan det ha stark påverkan på resultatet av forskningen. Genusforskare kanske vill komma fram till att inlärd faktor påverkar oss så mycket som möjligt, eftersom deras anseende och fortsatta forskningsanslag är beroende av det.

Här är det förstås enkelt för feminister att hävda att de som kritiserar genusforskning inte är tillräckligt insatta i ämnet. Därför kan det vara på plats med ett konkret exempel på feministvinklad genusvetenskap.

I den här artikeln på [Amelia](#) har en människa som både är genusforskare och ekonom uttalat sig om löneskillnader. Notera hur hon inte nämner med *ett enda ord* att bara 1 kvinna av 100 har lägre lön för samma jobb som en man, när man jämför ner till samma arbetsuppgifter på samma arbetsplats (källa: JämO/Miljongranskningen). Detta borde tveklöst den som både är ekonom och genusforskare känna

till. Att manliga yrken ger bättre betalt förklarar hon utan omsvep med att manligt arbete värderas högre än kvinnligt arbete. Trots att det precis lika gärna skulle kunna bero på att män i högre grad väljer sina yrken *utifrån* lönesättning. Samma sak när lönerna sjunker för både män och kvinnor i takt med att det blir jämnare könsfördelning inom ett yrke. Kanske är det så att *när* lönesättningen sjunker, *då* väljer män andra yrken. Hönan eller ägget?

Det fattas alltså flera viktiga och uppenbara perspektiv i analysen. Lägg där till sensationsvinklingen "Kvinnor jobbar gratis från och med 12 november" som låter som något en rubriksättare på Aftonbladet kunnat hitta på. Slutsumman blir mer som feministisk propaganda än som objektiv, seriös forskning. Det är naturligtvis svårt för mig att avgöra hur vanlig den här typen av ideologisk partiskhet är inom genusforskning. Kanske finns det andra genusforskare som har reagerat på den här analysen och kritiserat den för att vara oseriöst vinklad. Men vi kan lätt konstatera att titeln "genusforskare" inte är någon som helst garanti för ett sakligt och neutralt förhållningssätt.

Män är privilegierade.

"Män förstår inte hur privilegierade de är", säger feminister ibland. Men i så fall kan väl även kvinnor ha missat sina privilegier?

Kvinnor har större rätt att visa känslor, större rätt till sina barn, fler människor griper in och beskyddar en kvinna som blir utsatt, kvinnor har generellt fler vänner, tjejer har i många avseenden en friare könsroll, skolan är mer på tjejs villkor, det är mer accepterat för en kvinna att visa sig svag och hjälplös, kvinnor får generellt mildare straff för samma brott som en man, vi bryr oss mer om hur kvinnor mår (vilket jämställdhetsdebatten borde bara ett tydligt exempel på), samhället stöttar och hyllar kvinnor i många sammanhang, kvinnor får ibland förtur via kvotering etc. Det finns nog både för- och nackdelar för såväl män som kvinnor i dagens Sverige.

En intressant dubbelmoral har uppstått i och med #metoo-kampanjen. Somliga människor – i första hand män men även många kvinnor – har gett uttryck för att debatten är överdriven. Detta har gjort många kvinnor upprörda. Men är inte principen densamma som när kvinnor och somliga män tycker att män överdriver när de berättar att män ofta har det svårt?

Manlighet är ett stort problem.

Feminister säger att de vill bekämpa manlighet. Detta är en ganska dålig formulering – av två skäl.

För det första låter det som att allt som har med män att göra är dåligt, trots att män ibland utmärker sig åt det positiva hållet. Det är män som byggt upp samhället. Bostäder, skolor, sjukhus, livsmedelsaffärer, fordon, vägar osv. har till största delen uppfunnits/konstruerats av män. Män är generellt bättre beskyddare. Brandmän och räddningspersonal är oftast män. Män har gjort större framsteg inom medicinsk forskning. Män har konstruerat tekniska uppfinningar som både förbättrat tillvaron och räddat livet på många människor.

Somliga skulle kanske säga att kvinnor inte fått samma chans att göra dessa saker. Å andra sidan har kvinnor kanske inte fått chansen att bete sig lika dåligt som män i en del sammanhang. Kvinnor är framför allt fysiskt underlägsna och har mer sällan haft maktpositioner, vilket gjort att de inte kunnat utöva lika mycket våld och förtryck.

Andra skulle kanske säga att män byggt upp samhället mestadels för sin egen skull och inte för att vara snälla mot andra. Svaret på det är förstås att kvinnor kanske följer lagen mest för att inte hamna i trubbel själva. Kvinnor kan ofta attraheras av män som betar sig dåligt mot andra människor, vilket tyder på ett passivt accepterande av våld snarare än något direkt avståndstagande.

Alla vet egentligen att män presterar bättre än kvinnor i många sammanhang, allt ifrån företagande till musikskapande

och filmskapande. Men så fort män lyckas bättre än kvinnor ska vi anta att det enbart beror på att reglerna är orättvisa mot kvinnor. Som att kvinnor, till skillnad från män, bara kan misslyckas när de blir direkt motverkade. Låter inte det väldigt mycket som en syn på kvinnor som överordnade män? Om män kan vara sämre än kvinnor i vissa sammanhang (som våldsbrott och vårdslöst beteende) kan väl män vara bättre än kvinnor i andra sammanhang.

För det andra låter "bekämpa manlighet" som att man vill sudda ut manlig identitet. De flesta människor vill inte göra sig av med sin könsidentitet, då den är en viktig del av vem man är. Att det finns en maskulinitetsnorm som ibland kan vara skadlig, betyder inte att det är fel eller farligt att känna sig som en man. Det är två olika saker.

På grund av ovanstående skäl, vore det kanske bättre att prata om att modifiera/förbättra manlighet än att bekämpa manlighet.

Kvinnohat är mycket värre än manshat.

Feminister har sagt att kvinnohat leder till grovt våld, medan manshat bara leder till att män får sina egon sårade. Detta är i själva verket bara ett retorikknep, med syfte att trivialisera manshat. Feminister har helt enkelt hittat på att när en man utsätter en kvinna för våld så hatar han kvinnor som grupp. Det finns ingen logisk anledning till att det skulle vara så. Män utsätter andra män för våld oftare än män utsätter kvinnor för våld. När en man misshandlar en man, påstår ingen feminist att han hatar män som grupp. Varför skulle då en man som våldför sig på en kvinna hata kvinnor som grupp? Kan det inte vara så enkelt att han är en störd individ som saknar respekt för andra människor?

Vad som är vanligast av manshat och kvinnohat får nog vara en öppen fråga, åtminstone i Sverige. Men manshatet är betydligt mer accepterat och på det sättet ett större problem. Jag känner inte till någon offentlig person som kallar sig för "stolt kvinnohatare". Och det är ytterst tveksamt om en stolt kvinnohatare skulle kunna vinna jämställdhetspris och bli inbjuden till Allsång på Skansen. Eller vad tror du?

Varför påstår förresten aldrig feminister att en kvinna "fått sitt ego sårat" när hon tagit illa upp av någonting som sagts om kvinnor?

Våldtäktskultur

Det sägs ibland att alla män är en del av en våldtäktskultur. Det spelar ingen roll om de själva begått våldtäkt eller inte. Det räcker med att de yttrat sexistiska skämt eller använt någon härskarteknik mot en kvinna, så är de en del av denna struktur. Dessutom är det ju nästan enbart män som begår våldtäkt.

Självklart är våldtäkter hemska. Men de allra flesta män är starkt emot våldtäkter. Att det nästan bara är män som begår våldtäkt är väl en logisk självklarhet. Det är ju mycket svårare rent praktiskt för en kvinna att begå en våldtäkt. Den som analyserar våldtäkter utan att tänka på den saken känns inte alldeles seriös.

Det enklaste sättet att motargumentera våldtäktskulturen är kanske att föra över retoriken till något annat sammanhang. Ett exempel:

Vi lever i en *falsk-våldtäktsanklagelse-kultur*. Kvinnor som grupp är skyldiga till denna kultur, eftersom det nästan bara är kvinnor som begår detta hemska brott. Det är *kvinnors* fel att oskyldiga män får sina liv förstörda och att tjejer som verkligen blivit våldtagna inte blir trodda i rättegångar. Varje gång en tjej/kvinna ljuger om någonting, eller pratar illa om någon som inte gjort henne något, befäster hon en falsk-våldtäktsanklagelse-kultur.

Vi kan även skuldbelägga feminister för denna falsk-våldtäktsanklagelse-kultur. Varje gång feminister ljuger (t.ex. påstår att vi har olika lön för lika arbete eller att kvinnor dubbelarbetar) normaliserar de lögner. Varje gång feminister

tolkar saker på värsta tänkbara sätt (t.ex. kallar tjejsmlor för kvinnoförtryckande) normaliserar de fantasifulle överdrifter. Varje gång feminister tolkar andra människors argument på ett uppenbart felaktigt sätt normaliserar de grova missförstånd i stil med "Jag trodde hon var med på det".

Men framför allt befäster feminister en *mobbingskultur*. Mobbning kan vara minst lika allvarligt som våldtäkt. Varje gång feminister "hatar hatar killar" eller skuldbelägger män kollektivt normaliserar de verbala påhopp mot oskyldiga människor. Varje gång de ropar "Mansplaining!" normaliserar de förlöjligande av människor. Varje gång de använder härskartekniken "Allting du säger ska tolkas på värsta tänkbara sätt så att du framstår som en hemsk människa med hemska värderingar" bidrar de till synsättet "Vi anstränger oss för att hitta fel på dig". Varje gång de kallar andra människor för feminister mot deras vilja, befäster de en struktur där glåpord är okej. När feminister vill göra en kvinnofråga av jämställdhet normaliserar de utanförskap. När feminister inte vill släppa fram andra människors åsikter i debatten normaliserar de utfrysning.

Om ditt barn blir mobbat i skolan är det alltså till stor del på grund av hur feminister arbetar hårt för att befästa en mobbningskultur. Och naturligtvis gäller detta även de feminister som inte själva betar sig så här men inte säger ifrån när andra feminister gör det...

Inte alla män!

Jag hör nästan aldrig någon säga "Inte alla män!" när det sägs att våld etc. är männens fel. Jag hör bara människor säga "Inte de flesta män!" Det vill säga *normen* bland män är att inte begå våld. Därför blir det också lite konstigt när feminister säger att vi borde bekämpa mans*normen*. Normen är ju att bete sig ganska bra. Det kan tyckas som ordmärkeri, men vikten av korrekt formulering ska inte underskattas.

Det kan även tyckas vara dubbelmoral när feminister säger "Det skiljer ju mycket mer på individnivå än på könsnivå" så fort någon påpekar att killar och tjejer generellt har olika intressen och egenskaper. Är inte det ungefär samma argument som "Inte alla män"? Inte alla pojkar vill leka med bilar, inte alla flickor bli leka med dockor.

Och när vi kritiserar feminismen får vi ofta höra att det inte finns någon enhetlig feminism. "Det finns ju olika sorters feminister!" Ja, det finns väl olika sorters män också. Om vi kan prata om manlighetsproblem måste vi även kunna prata om feministiskt manshat och feministiska överdrifter.

Sist men inte minst verkar det vara avsevärd skillnad på situation och situation när det gäller "Inte alla män"-argumentet. Om någon man skriver "Det är vi män som är skyldiga till våldet i samhället" på något internetforum, kanske någon annan man svarar: "Vadå *vi män*? Jag begår inte våld." Då kan man nästan räkna med att feminister dyker upp och hånfullt ropar "Inte alla män!" Men om någon man skriver "Vi män tycker om att se på när kvinnor tar av sig kläderna" och

någon annan man svarar "Vadå *vi män*? Jag bryr mig inte om sådant" kommer förmodligen inte särskilt många feminister att ropa "Inte alla män!" Istället kommer de att trycka på gilla-knappen till svarscommentaren, eftersom det är så fint av den mannen att inte tycka om att se på när kvinnor tar av sig kläderna. Borde det inte vara finare (och betydligt viktigare) att inte begå våld än att inte tycka om att se på när kvinnor tar av sig kläderna?

Mansplaining!

Den officiella definitionen av mansplaining är "När en man oombedd förklarar ett ämne för en kvinna som om hon saknade kunskap om det". Åtminstone var det den definitionen som SVT använde i frågesportprogrammet "Vem vet mest?" våren 2017 när en tävlande fick just den frågan. (Sedan kan man förstås undra varför Public Service sprider ideologiska och i mångas tycke sexistiska termer som om det vore vilken allmän kunskap som helst.)

Och visst kan det finnas män som utgår ifrån att kvinnor har mindre kunskaper, framför allt inom mansdominerade områden. Jag säger inte att problemet inte förekommer. Men en sak som förundrar mig är hur hela debatten förlitar sig helt och hållet på kvinnligt vittnesmål. I samtliga fall när en kvinna säger sig ha blivit utsatt för mansplaining finns rimligen en man inblandad. Han kanske har en helt annan uppfattning om vad som händer. En man som till synes börjar förklara något för en kvinna kanske bara ville starta en diskussion med henne. Män verkar oftare vara intresserade av hur saker och ting fungerar eller hänger ihop. Eller han kanske tycker det känns bra att vara hjälpsam (ridderlig) mot just en kvinna. Om en man hellre håller upp dörren för en kvinna än för en man, måste det inte bero på att han tror att kvinnor är sämre på att öppna dörrar. Många män tycker om att visa sina bästa sidor för kvinnor och hjälpsamhet kan vara en sådan god sida.

Feminister klagat över att män tror att de vet bäst i diskussioner. Som att mannen anser sig förklara "hur det

egentligen är" för kvinnan. Men tänk om han upplever att det var hon som var tvärsäker och vägrade lyssna. Att hon vrängde till allting han sa och misstolkade saker på löpande band. När kvinnan sedan berättar om vad som hände får vi kanske rentav en karikatyrversion, hårdragen för effekts skull (som så ofta när någon drar en historia om en annan människa). Mannen blir inte tillfrågad om sin sida av saken.

Det här betyder inte att män aldrig tror att kvinnor vet mindre. Jag vill bara peka ut hur lätt missförstånd kan uppstå i sammanhanget. Var exakt går gränsen mellan att tro att man vet bäst och att argumentera för sin sak? Kan det kanske vara så att män lättare uppfattas som tvärsäkra? En gång blev jag anklagad för mansplaining efter en facebook-kommentar där jag använt ordet "kanske" sju (!) gånger.

Att feminister tror att män är tvärsäkra oftare än kvinnor kan ha en enkel förklaring. Det är nämligen så att de flesta feminister är kvinnor (av uppenbara skäl). Människor som tycker som vi själva gör känns i regel mer vidsynta och förnuftiga, medan människor med andra åsikter (framför allt kring känsliga ämnen) lättare uppfattas som trångsynta och tvärsäkra. Det är ganska enkel psykologi. Därtill kan tvärsäkerhet uttryckas på olika sätt. En tvärsäker man kanske blir hårdare i tonen, låter mer samlat auktoritär och avbryter. En tvärsäker kvinna får istället ett ljusare och mer upprört tonläge då hon uttrycker att "Men förstår du inte att det måste vara så som jag säger!?" Eller så himlar hon med ögonen i stil med "Hjälp, vad lite du har förstått!" eller ler ett överslätande leende som tycks betyda "Det blir nog bra med det, lilla

vänner." (Dessutom kan man förstås vara tvärsäker utan att visa det med vare sig tonfall eller kroppsspråk.)

När en man har invändningar mot etablerade tankegångar i samhällsdebatten kan det vara tacksamt för feminister att ropa "Mansplaining!" På så sätt behöver de inte ens tänka ut något motargument. De bara antyder att det är löjeväckande av den där mannen att tro att han skulle veta bättre än "experterna" på ämnet. Men att ha invändningar måste inte betyda att man tror att man vet bäst. Män kanske är mer ifrågasättande av naturen. Såväl ifrågasättande som brist på detsamma kan gå till överdrift. Kvinnor kanske istället oftare har en övertro till vad auktoriteter kommit fram till.

Händer det aldrig att feminister är lite väl säkra på sin sak och ska förklara hur saker "egentligen" förhåller sig?

Även män tjänar på feminism.

Nej, män förlorar avsevärt på feminism jämfört med alternativet dvs. en jämställd jämställdhetsdebatt. Feminister brukar låtsas som att alternativet till feminism är att strunta helt i jämställdhet, trots att nästan ingen människa förespråkar det alternativet.

Så vad tjänar egentligen män på feminism? Jag tycker det verkar som att män förlorar mer än de tjänar. Här är några exempel:

- * I en feministisk debatt tycker många att kvinnor ska ha mer att säga till om.

- * Feminism fokuserar mest på kvinnofrågor och kvinnligt perspektiv. Det är till och med synd om tjejer (!) när killar har en mer begränsande könsroll, för då är det "icke-ideal att göra tjejsaker".

- * När en man yttrar någonting som irriterar feminister, blir han anklagad för mansplaining – som ett slags motsvarighet till "Såja lilla gumman" eller "Mannen ska tiga i församlingen". Han får inte heller klaga över det, för då ska alla hans invändningar tolkas som att han förklarar vad mansplaining egentligen är och då bevisar det bara problemet. Moment 22 alltså.

- * Så fort en man tillför något nytt perspektiv till en jämställdhetsfråga ska allt han säger tolkas på värsta tänkbara sätt så att han framstår som en hemsk människa med hemska värderingar.

* Killar blir kallade för feminister, även då de uttryckligen inte vill. "Så fort du värnar om jämställdhet så är du feminist!" Detta kan kännas precis lika nedvärderande som för en tjej att bli kallad för hora eller slampa. Alla feminister vet att det strider mot mansidealet att vara feminin. De killar som klagar över detta blir skuldbelagda eller förlöjligade.

* Män måste stå ut med att höra att de har det lättare och därför inte har samma rätt att klaga. Trots att det är en oerhört individuell fråga hur lätt eller svårt man har det i livet.

* Män blir skambelagda för sin sexualitet. Trots att det är helt naturligt för män att tycka om att se på nakna kvinnor, blir de anklagade för att vara mansgrisar och ha en objektifierande kvinnosyn, även om de bara tittar på kvinnor som visar upp sig frivilligt.

* Så fort män klagat över någon av ovanstående punkter är de vita kränkta män.

Det här betyder naturligtvis inte att feminism är någonting rakt igenom dåligt för män. Men feminism får nog åtminstone sägas vara på gott och ont.

"Men det är ju tack vare feminism som vi överhuvudtaget diskuterar mansfrågor!"

Är det? Eller är det snarare på grund av den motreaktion som dykt upp som ett svar på feminism? När feminister har lyft kvinnofrågor har somliga män börjat peka ut att det faktiskt finns mansfrågor också. De männen har ofta blivit *motverkade* av feminister; såväl trakasserade som hånade och förlöjligade.

Många killar mår dåligt av att jämställdhet hela tiden ska framställas som en kvinnlig fråga. Hur många feminister bryr sig om det?

Omdefiniering av begrepp

Genom att låta ord och begrepp skifta betydelse, på det sätt som passar bäst för stunden, kan man ge sig själv orättmätiga fördelar i samhällsdebatten.

Feminism betyder ibland jämställdhet för män och kvinnor. Ibland betyder det kvinnokampen. På det här sättet kan feminister ge sken av att inga andra tankar och idéer än deras egna behövs i debatten. Feminismen tar ju hand om både mansfrågor och kvinnofrågor. Men eftersom feminism samtidigt är "kvinnokampen" ska kvinnor ha mer att säga till om i debatten och kvinnofrågorna ska ges förtur.

Jämställdhet betyder ibland att män och kvinnor ska ha samma rättigheter och samma skyldigheter. Ibland betyder det att all statistik ska vara så jämn som möjligt. På så sätt kan likhetsfeminister få det att låta som att de värnar om viktiga humanitetsfrågor när de i själva verket bara vill styra upp samhället så att det passar deras egna likhetsidéer.

Patriarkala strukturer betyder ibland att män är strukturellt överordnade kvinnor. Ibland betyder det traditionella könsroller i största allmänhet. Genom att ändra betydelsen efter sammanhanget kan feminister förbjuda alla skillnader mellan manligt och kvinnligt som de inte gillar, och låtsas som (eller gissa) att alla de sakerna bidrar till att män överordnas kvinnor.

Normer betyder ibland påtvingade roller för män och kvinnor. Ibland betyder det statistiska skillnader mellan män och kvinnor. På så vis kan feminister skapa en bild av att statistiska skillnader är någonting dåligt som begränsar människor.

Objektifiering av kvinnor betyder ibland att en kvinna frivilligt visar upp sin kropp på ett sätt som är njutbart för män att se på. Ibland betyder det uppfattningen att kvinnor inte duger till någonting annat än just sådant. Genom att alternera mellan dessa två betydelser kan feminister få det att låta som att kvinnlig (sexig) avkläddhet ofrånkomligen leder till en nedvärderande kvinnosyn. Vilket faktiskt tycks sakna belägg.

Sexism betyder ibland att någon person blir sämre behandlad på grund av könstillhörighet. Ibland betyder det att man går i linje med invanda könsrollsmönster. Ett exempel kan vara en reklamfilm där en man snickrar medan en kvinna står i köket och lagar mat. Det konstiga är att de som reagerar negativt på den senare sortens "sexism" brukar uppskatta när det är omvända roller. Skulle inte det lika gärna kunna vara sexism i så fall – om det är *mer* okej att mannen står i köket medan kvinnan snickrar? Båda alternativen ska väl helst vara lika okej i ett jämställt samhälle? Men genom att alternera mellan dessa olika betydelser har feminister skapat ett verktyg för att styra över hur manligt och kvinnligt ska få framställas i media. Ingen vill ju göra sig skyldig till sexism, eftersom den ena definitionen av ordet innebär någonting uppenbart dåligt.

Jag har rätt, men det är för svårt att förklara.

– Jag har större kunskaper än du i den här frågan, men det skulle krävas så mycket tid och utrymme att förklara för dig så att det är helt enkelt inte möjligt här och nu.

– Jaha? Men då kanske det finns ett motargument som är så avancerat att det aldrig någonsin skulle gå att förklara för *dig*. Jag kan bara berätta så mycket att det är ett väldigt bra argument. Alltså vann jag diskussionen.

Det är oerhört fascinerande med människor som tror att man kan vinna en diskussion genom att *berätta* att det finns motargument. Jag vill naturligtvis höra argumenten, inte bara höra talas om dem, innan det kan bli aktuellt för mig att ändra uppfattning i frågan.

Att motparten känner till ett ytterst invecklat och tidskrävande motargument, betyder faktiskt inte att det måste vara sista ordet i frågan. Det kan finnas invändningar även mot de mest storslagna och komplicerade resonemang.

"Läs på bättre!" blir därmed ett ytterst tveksamt argument, då det förutsätter att materialet som underförstått hänvisas till skulle vara oklanderligt, vilket inte alls behöver vara fallet. Jämställdhetsfrågor är ofta frågor på diskussionsnivå. Och ett mer avancerat förhållningssätt måste inte vara mer korrekt än ett enklare förhållningssätt.

Om du inte tycker som jag, bevisar det att jag har rätt.

Om du håller med om att X är ett problem, visar det att X verkligen är ett problem, eftersom vi då är flera som tycker så. Om du *inte* håller med om att X är ett problem, visar det också att X verkligen är ett problem, eftersom problemet X är så djupt rotat i samhället att du inte ens lagt märke till det.

(X kan exempelvis vara = vackra kvinnor i bikini i sammanhang där feminister tycker att vackra kvinnor i bikini inte hör hemma.)

Den här sortens feministisk helgardering blir förstås extra problematisk när det gäller patriarkatets existens: Om du inte håller med om att vi lever i ett patriarkat, bevisar det bara att patriarkatet finns eftersom det blivit en så självklar del av din verklighet att du inte ens är medveten om det. Men i så fall *kan* inte patriarkatet upphöra att existera. Så fort någon konstaterar att patriarkatet inte längre finns, kommer det ju att finnas där i alla fall eftersom någon förnekade det.

Väldigt många människor skulle förresten förneka att vi lever i ett patriarkat. Är det ett bevis för att patriarkatet finns?

Endast några få feminister är extremister.

En extremist är knappast någon som går omkring och tänker om sig själv: "Jag är extremist." Det faller på sin egen orimlighet i och med att extremism utesluter just den typen av självrannsakan. Extremism är snarare en kombination av tron på den egna läran som ofelbar och att dra frågor väldigt långt, exempelvis:

- * Tjejsemlor är kvinnoförtryckande. "Patriarkatet säger åt oss vad vi ska äta!"

- * Man bör inte ha olika tonfall när man pratar med killar och med tjejer.

- * Mäta vilka som pratar mest i julkalendern.

- * Kvinnor får aldrig någonsin vara nakna i media på ett sätt som kan kännas njutbart för män att se på.

- * Om du tycker att en kvinna ser bra ut, degraderar du henne till hennes utseende.

- * Censurera en Blocket-annons för att där står att en flickcykel är "tjejkörd".

- * Det är fel att ge ut blåa pojkböcker och rosa flickböcker, för då föser man in människor i könsroller.

- * Säga "en" istället för "man", som i gamla Åsa-Nisse-filmer.

- * Tro att manlig strukturell överordnad är objektiv kunskap som går att läsa på och lära sig.

- * Tro att feminism är samma sak som att värna om jämställdhet och att människor som inte gillar feminism därför inte vill ha jämställdhet.

* "Hur kan feminism ha gått för långt när vi fortfarande inte uppnått jämställdhet?"

Om du inte håller med om att ovanstående punkter är tecken på extremism, skulle det vara intressant att veta vad du tycker skulle vara extremistiskt. Hur mycket längre kan man dra frågorna?

Somliga avfärdar extremism med att den som inte vill ta upp de mindre frågorna behöver ju bara strunta i dem och istället ägna sig åt de väsentliga frågorna. Men extremism kan göra skada. Dels kan det bli svårt att ta jämställdhetsdebatten på allvar när tjejsenlor är kvinnoförtryckande. Dels urvattnar man begrepp när man kallar marginella frågor för orättvisor eller till och med förtryck. Sist men inte minst kan extremism få människor att tröttna helt på jämställdhet, då det känns som att feminister aldrig kan bli nöjda ändå. Vem orkar vara duktig om man måste göra allting millimeterperfekt för att räknas som duktig? Det är viktigt att jämställdhet känns som någonting attraktivt och eftersträvansvärt, inte som någonting tröttsamt och kvävande.

Det är inte ovanligt att extremism förekommer även på högre instans i samhället. Bilden ovanför blev häromåret fälld av [Reklamombudsmannen](#) för sexism.

En man som arbetar med jämställdhetsfrågor inom [Försvarsmakten](#) reagerar på att strumpbyxor för kvinnor placerats bredvid städprodukter i den lokala Ica-butiken.

En [genusforskare](#) på Mälardalens högskola tror att manliga gatunamn kan skapa känslor av exkludering hos kvinnor.

[Rättviseförmedlingen](#) använder dina skattepengar till att ta fram ett mer inkluderande bokstaveringsalfabet. Detta är inte bara knäppt utan även potentiellt farligt, då det kan finnas nödsituationer där man behöver göra sig förstådd så snabbt och enkelt som möjligt.

Men den som är extremist tycker förstås bara att dessa exempel innebär "att värna om jämställdhet"...

Gör någonting själv istället för att kritisera feminism!

Detta är ett vanligt sätt för feminister att bemöta kritik. "Istället för" antyder att den som kritiserar feminism inte gör någonting annat av värde. Men naturligtvis kan man både kritisera feminism och göra andra saker. Man kan till och med se kritik mot feminism som någonting nödvändigt, som ett sätt att förbättra den nuvarande jämställdhetsdebatten.

Vi skulle kunna vända på formuleringen: Tänk om feminister kunde börja ta till sig konstruktiv kritik, och se över de brister feminismen har, istället för att bara klaga över att andra människor pekar ut bristerna. Ett enkelt sätt kan vara att feminister börjar säga ifrån när andra feminister betar sig som idioter. Är det verkligen för mycket begärt att gå in i en diskussion där den värsta sortens feminister finns och säga "Jag är också feminist och jag tar avstånd från det här"? Det borde åtminstone vara ett mycket bättre sätt att upprätta feminismens anseende än att bara gå in i försvarsläge så fort någon kritiserar feminism.

Man kan även se kritik mot feminism som en viktig mansfråga. Många killar mår dåligt av feminism. Inte för att de har någonting emot jämställdhet, utan för att frågorna ofta tas upp på ett alltför ensidigt eller orättvist sätt. Killar som visar sitt missnöje med detta blir dessutom bemötta med hånfulla och nedsättande kommentarer. Då måste vi kunna lyfta den här problematiken såsom vilken mansfråga som helst.

Män lyssnar mer på andra män.

Feminister säger ibland att män har ett kollektivt ansvar för att styra upp sexistisk, grabbig attityd eftersom män lyssnar mer på män än på kvinnor. Om detta nu stämmer har jag (som så ofta) en väldigt jobbig invändning att komma med: Då måste alla män låta bli att kalla sig feminister. Det är nämligen så att många män hellre lyssnar på män som inte kallar sig feminister.

Dels för att en man som kallar sig feminist känns mindre manlig. Feminist är ju ett kvinnligt ord; som att vara man och kalla sig för Karin eller Eva. Logiskt sett borde det då bli svårare för en man att nå fram till andra män, då det kan minska den manliga auktoritet han annars skulle ha. Framför allt kan det bli svårt att nå fram till de allra tuffaste och grabbigaste killarna; dem som man kanske ofta behöver nå fram till allra mest. De tycker i många fall att manliga feminister är det löjligaste som finns.

Dels för att många män är utomordentligt trötta på att jämställdhet hela tiden framställs som en kvinnlig fråga. Det finns knappast något tydligare sätt att markera att man vägrar en jämställd jämställdhetsdebatt, än att vara *man* och kalla sig feminist. Då sluter sig många män och får mindre lust att ta till sig budskapet. Om en man istället framhäver att han inte kallar sig feminist, eftersom han vill att jämställdhetsdebatten ska kännas så bra som möjligt för såväl män som kvinnor, blir många män betydligt mer välvilligt inställda och lyhörda inför vad han har att säga.

Även kvinnor har ett ansvar i att påverka män till att inte kalla sig feminister, eftersom feministiska män ofta lyssnar mer på kvinnor än på män.

Vanliga feministiska härskartekniker

Naturligtvis finns feminister som diskuterar på ett hederligt och respektfullt sätt. Men det finns även de som inte gör det. Här är ett försök att sammanfatta de mest vanliga härskarteknikerna i jämställdhetsdebatten:

Osynliggörande

Feminister resonerar ofta som om feminism är enda vägen till jämställdhet. Som om alternativet till feminism är att strunta i jämställdhet. Detta innebär ett osynliggörande av alla de människor som gärna vill ha jämställdhet, men av olika skäl valt att inte gå med i feministrörelsen. Feminism är inte "att värna om jämställdhet". Feminism är bara en rörelse där man har en viss typ av åsikter och idéer kring jämställdhet.

Att feminister sällan klagar om detta, kan bero på att det då skulle bli lite för uppenbart att feminism inte alls är så oumbärligt som de själva vill ge sken av.

Det är även vanligt att feminister ignorerar de viktigaste av motpartens argument i en diskussion, så kallad *Feminist skipping*: En feminist uttrycker ett argument. Du kommer med ett motargument som feministen inte kan komma på något svar på. Feministen fortsätter då att diskutera som om du aldrig yttrade ditt motargument; antingen genom att enbart svara på någonting annat som också fanns i din kommentar, genom att tillföra någonting nytt till diskussionen, eller genom att upprepa några av sina tidigare argument en gång till.

Skuldbeläggande

Skuldbeläggande innebär vanligen att tolka allting någon säger på värsta tänkbara sätt, så att denne framstår som en dålig människa med hemska värderingar. Detta kan även kombineras med osynliggörandemetoden "Feminism är att värna om jämställdhet" för att framställa människor som inte tycker om feminism som hemska människor då de (tydligt) inte vill ha jämställdhet. Det vanligaste skälet till att vara emot feminism verkar dock vara att vilja ha en bättre jämställdhetsdebatt.

Några ytterligare varianter av skuldbeläggande:

* Vad besviken jag blir på dig när du har de åsikterna. Jag hade nog väntat mig mer av dig än så.

* Om du tillför nyanser till en allvarlig fråga, måste det betyda att du försöker förminska frågan.

* Om du inte tycker om (det onödigt klumpiga) sättet den här viktiga frågan tas upp på, betyder det att du inte vill att frågan ska tas upp överhuvudtaget.

Förlöjligande

Att framställa någon med obekväma åsikter som en skämtfigur, exempelvis:

* "Vita kränkta män!" (Den moderna versionen av "pojkar ska inte gråta")

* "Mansplaining!"

* "Stenålders" (Som om nya åsikter per automatik skulle vara bättre än gamla)

* "Hur gammal är du, lilla vännen?"

Anklagelser om okunnighet/trångsynthet

- * "Läs på bättre!"
- * "Oj, vad lite du har förstått."
- * "Det är inte bra att tänka i svartvitt så som du gör."

Somliga människor förstår bara inte att det går att komma fram till olika slutsatser kring en och samma fråga. Även för sin egen skull bör man vara försiktig med att anklaga någon för att vara okunnig eller trångsynt, då det alltid finns en risk att man själv missat något. Att någon skribent inte nämner de argument som jag känner till och tycker är viktiga, betyder inte nödvändigtvis att hon inte känner till dem. Hon kanske har motargument som jag inte har tänkt på.

Kväva motstånd

Härskartekniken "Kväva motstånd" går ut på att rikta en anklagelse mot någon, och vad den personen än säger till sitt försvar gör han/hon det bara värre för sig. Den används ofta i kombination med Skuldbeläggande eller Förlöjligande.

Mansplaining-debatten är ett bra exempel. Män framställs som löjeväckande typer som tror att de vet allting bäst. Om en man då säger något – vad som helst – till sitt/männens försvar ska det tolkas som att han förklarar vad mansplaining egentligen är, och då illustrerar det bara problemet. Eller vad sägs om att avsluta ett inlägg med "Nu ska vi se hur många lättkränkta män som dyker upp och börjar gnälla över det här". På det viset omöjliggörs allt motstånd eftersom en man i det

läget skulle framstå som löjlig så fort han kom med någon invändning.

Kväva motstånd kan även användas i kombination med kollektivering av skuld. "Män är dåliga människor eftersom män begår våld!" Om någon man tycker att det där är ett orättvist generaliserande kring män, tolkas hans ord automatiskt som att han bryr sig mer om sig själv och sitt sårade ego än om de stackars människor som blir utsatta för manligt våld. Och då bevisar det ju bara vilken dålig människa han är.

Att på det här sättet omöjliggöra protester är kanske den fulaste av alla härskartekniker, då det både är antidemokratiskt och skapar tryckkokare av människor.

Hur ska vi kunna tro att människor som använder så här fula och respektlösa metoder är lämpade att bygga upp ett rättvist samhälle?

Slutord

– Det är okunnigt att kritisera feminism, eftersom det finns så många olika sorters feminister och det är inte rättvist att dra alla över samma kam. Det är ju *vissa feminister* som betar sig dåligt.

– Intressant. Men då är det väl även okunnigt att *berömma* feminism, eftersom det finns så många olika sorters feminister och det inte är rättvist att dra alla över samma kam? Det är ju "vissa feminister" i så fall som gör bra saker för samhället.